

(א) וַיְדַבֵּר יְקֹוֹק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

(ב) דַּבֵּר אֶל כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם:

(ג) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם:

(ד) אֶל-תִּפְנוּ אֶל-הָאֱלֹהִים וְאֵלֵהֶם מִסֹּכָה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם:

The LORD spoke to Moses, saying:

Speak to the whole Israelite community and say to them: You shall be holy, for I, the LORD your God, am holy.

You shall each revere his mother and his father, and keep My sabbaths: I the LORD am your God.

Do not turn to idols or make molten gods for yourselves: I the LORD am your God.

- What does it mean to be holy? How is it related to God's holiness?

רש"י ויקרא פרק יט פסוק ב

(ב) דבר אל כל עדת בני ישראל - מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה: קדשים תהיו - הוו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, אשה זונה וחללה וגו' אני ה' מקדשכם, (ויקרא כא ז - ח) ולא יחלל זרעו אני ה' מקדשו (ויקרא כא טו) קדושים יהיו אשה זונה וחללה וגו' (ויקרא כא ו - ז):

Rash"i

Speak to the entire congregation of the children of Israel: [This] teaches us that this passage was stated in the assembly [of the entire congregation of Israel] because most of the fundamental teachings of the Torah are dependent on it [i.e., they are encapsulated in this passage]. — [Torath Kohanim 19:1; Vayikra Rabbah 24:5]

You shall be holy: Separate yourselves from sexual immorality and from sin, for wherever one finds a barrier against sexual immorality, one finds holiness, [for example:], “[They (the kohanim) shall not take in marriage] a woman who is a prostitute or one who was profaned...I, the Lord, Who sanctifies you [am holy]” (Lev. 21:7-8); and, “he shall not profane his offspring...I am the Lord, Who sanctifies him” (Lev. 21:15); and, “They shall be holy...[They shall not take in marriage] a woman who is a prostitute or one who was profaned” (Lev. 21:6-7). - [Vayikra Rabbah 24:4-6; and see also Sefer Hazikkaron]

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף כ עמוד א

אלא אמר רבא: קדש עצמך במותר לך.

רמב"ן ויקרא פרק יט פסוק ב

"קדושים תהיו" - הוו פרושים מן העריות ומן העבירה שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה לשון רש"י אבל בתורת כהנים (פרשה א ב) ראיתי סתם פרושים תהיו... והענין כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזמת אשתו או נשיו הרבות ולהיות בסובאי יין בזוללי בשר למו וידבר כרצונו בכל הנבלות שלא הזכיר איסור זה בתורה והנה יהיה נבל ברשות התורה לפיכך בא הכתוב אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות ימעט במשגל כענין שאמר (ברכות כב) שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל נשותיהן כתרנגולין ולא ישמש אלא כפי הצריך בקיום המצוה ממנו ויקדש עצמו מן היין במיעוטו כמו שקרא הכתוב (במדבר ו ה) הנזיר קדוש ויזכור הרעות הנזכרות ממנו בתורה (בראשית ט כא) בנח ובלוט וכן יפריש עצמו מן הטומאה אע"פ שלא הזכרנו ממנה בתורה כמו שהזכירו (חגיגה יח) בגדי עם הארץ מדרס לפרושים וכו' שנקרא הנזיר קדוש ... וזה דרך התורה לפרוט ולכלול בכיוצא

בזה כי אחרי אזהרת פרטי הדינין בכל משא ומתן שבין בני אדם לא תגנוב ולא תגזול ולא תונו ושאר האזהרות אמר בכלל ועשית הישר והטוב (דברים ו' יח)

Ramban

"One should be separate from sexual transgressions and from sin, for any place that one finds a fence [before] sexual transgressions, one [also] finds holiness (kedusha)" - this is the language of Rashi. But in Sifra, Kedoshim, Section 1, Chapter 2, I saw only, "You shall be holy." And [so,] they learned there (Sifra, Shemini, Chapter 12:3), "'And you shall sanctify yourselves and be holy, since holy am I' (Leviticus 11:44) - Just like I am holy, you should be holy; just like I am separate, you should be separate."...The Torah prohibited sexual transgressions and forbidden foods, and permitted sexual relations between husband and wife and the eating of meat and [the drinking of] wine. If so, a desirous person will find a place to be lecherous with his wife or his many wives, or to be among the guzzlers of wine and the gluttons of meat. He will speak as he pleases about all the vulgarities, the prohibition of which is not mentioned in the Torah. And behold, he would be a scoundrel with the permission of the Torah. Therefore, Scripture came, after it specified the prohibitions that it completely forbade, and commanded a more general [rule] - that we should be separated from [indulgence of] those things that are permissible: ... just as Scripture calls the Nazarite, holy (Numbers 6:5); and mentions the evil that comes from it in the Torah with Noach (Genesis 9:21) and with Lot (Genesis 19:33). ...And just as the Nazarite is also called holy for his guarding [himself] from the impurity of the dead. And he should also guard his mouth and his tongue from becoming defiled from the multitude of coarse food and from disgusting speech, as mentioned by Scripture (Isaiah 9:16), "and every mouth speaks a vulgarity." And he should sanctify himself with this, until he comes to separation (*perishut*) - as they said about Rabbi Chiya, that he never spoke idle conversation in his life...

- Is Mikadesh atzmicha bimutar lach the same as not being a naval berishut Hatorah?
- Do Rashi and the Ramban disagree?
- What about Nazir?
- The question of asceticism in Judaism goes back as far as the talmud maybe further.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יא עמוד ב

אמר שמואל: כל היושב בתענית נקרא חוטא. סבר כי האי תנא, דתניא: רבי אלעזר הקפר ברבי אומר: מה תלמוד לומר +במדבר ו'+ וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיזה נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים קל וחומר: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר ודבר - על אחת כמה וכמה. רבי אלעזר אומר: נקרא קדוש, שנאמר +במדבר ו'+ קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. ומה זה שלא ציער עצמו אלא מדבר אחד נקרא קדוש, המצער עצמו מכל דבר - על אחת כמה וכמה.

Shmuel said: Whoever sits in observance of a fast is called a sinner, as it is inappropriate to take unnecessary suffering upon oneself. The Gemara comments: Shmuel **holds in accordance with** the opinion of **the following tanna, as it is taught** in a *baraita*: **Rabbi Elazar HaKappar the Great says: What** is the meaning when **the verse states**, with regard to a nazirite: **“And he will atone for**

him for that he sinned by the soul [*nefesh*]" (Numbers 6:11). **But with what soul did this nazirite sin? Rather, the nazirite sinned by the distress he caused himself when he abstained from wine, in accordance with the terms of his vow.**

And are these matters not inferred a fortiori? And if this nazirite, who distressed himself by abstaining only from wine, is nevertheless called a sinner and requires atonement, then with regard to one who distresses himself by abstaining from each and every matter of food and drink when he fasts, all the more so should he be considered a sinner.

Conversely, **Rabbi Elazar says:** One who accepts a fast upon himself is called sacred, as it is stated with regard to the nazirite: **"He shall be sacred, he shall let the locks of the hair of his head grow long"** (Numbers 6:5). Here too, one can apply an *a fortiori* inference: **And if this nazirite, who distressed himself by abstaining from only one matter, wine, is nevertheless called sacred, then with regard to one who distresses himself by abstaining from every matter, all the more so.**

Two more gemaras:

"Rabbi Yehudah said in the name of Rav, this (aforereferenced Biblical verse) refers to Antoninus and Rebbe, for there was never missing from their tables, not even radishes, lettuce, or cucumbers, not in the summer and not in the winter." (Berachot 57b)

VS

"When Rebbe was on his deathbed he raised his ten fingers toward heaven and said, "Master of the Universe, You know that I engaged with all my ten fingers in Torah and did not take pleasure (from the world) with even my pinkey." (Kitubot 104a)

- Which path should we choose?

ספר מסילת ישרים פרק יג ד"ה אך הפרישות

אך הפרישות הרע הוא כדרך הסכלים אשר לא די שאינם לוקחים מן העולם מה שאין להם הכרח בו, אלא שכבר ימנעו מעצמם גם את המוכרח וייסרו גופם ביסורין ודברים זרים אשר לא חפץ בהם ה' כלל, אלא אדרבא חכמים אמרו (תענית כב): אסור לאדם שיסגף עצמו, ובענין הצדקה אמרו (ירושלמי סוף פאה): כל מי שצריך לטול ואינו נוטל, הרי זה שופך דמים. וכן אמרו (תענית כב): "לנפש חיה", נשמה שנתתי בך החיה אותה, ואמרו (שם יא): כל היושב בתענית נקרא חוטא, והעמידוהו בדלא מצי מצער נפשה. והלל היה אומר (משלי יא): "גומל נפשו איש חסד" על אכילת הבוקר והיה רוחץ פניו וידיו לכבוד קונו. קל - וחומר מדיוקנאות המלכים (ויקרא רבה לד). הרי לך הכלל האמיתי: שכל מה שאינו מוכרח לאדם בעניני העולם הזה ראוי לו שיפרוש מהם, וכל מה שהוא מוכרח לו מאיזה טעם שיהיה כיון שהוא מוכרח לו, אם הוא פורש ממנו הרי זה חוטא. הנה זה כלל נאמן, אך משפט הפרטים על פי הכלל הזה אינו מסור אלא אל שקול הדעת ולפי שכלו יהולל איש, כי אי - אפשר לקבץ כל הפרטים כי רבים הם ואין שכל האדם יכול להקיף על כולם אלא דבר דבר בעתו.

- Rabbi nachman himself, not known for indulgence, said the following:

ספר שיחות מוהר"ן אות - רלה

כבר מברר ב"לקוטי תנינא" סימן מ"ד שרבנו, זכרוננו לברכה, הזהיר מאד לבלי להחמיר חומרות יתרות בשום דבר, כי 'אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו' (עבודה זרה ג.) ולא נתנה התורה למלאכי השרת (ברכות כה:) וכו'. ואמר אז: שאיתא שראוי לכל אדם שיבחר לעצמו מצוה אחת, שבאותה המצוה ידקדק הרבה ויקים אותה המצוה עם כל החומרות והדקדוקים (תכב), וכעין שמצינו בגמרא (שבת קיח:): 'אביך במאי זהיר טפי וכו'. ואף על פי כן גם באותה המצוה אל יכנס בחומרות של שגעון ושטות ומרה שחורות, רק ידקדק בה בלי שגעון בכל החומרות. אבל בשאר כל המצוות אין צריכין להחמיר כלל. והלואי שנזכה לקים את כל מצוות התורה כפשוטן ממש בלי שום חומרות:

וגם בענין החומרות יתרות בפסח לא היה מסכים כלל על המרבים לדקדק יותר מדאי ונכנסים במרה שחורות גדולות. והאריך בשיחה זו אז כי איש אחד מאנשינו שאל לו זכרוננו לברכה שאלה אחת בענין איזה חומרה בפסח איך להתנהג. ואז התלוצץ ממנו מאד. והרבה לדבר מענין זה שאין צריכין לחפש אחר חומרות יתרות ושגעון ובלבולים. ואמר שהוא בעצמו גם כן כבר היה שקוע בענין זה מאד שהיו עולים על דעתו חומרות יתרות מאד מאד. ופעם אחד היה חושב מחשבות בענין המים על פסח שחשש שמא יש איזה משהו במים ששואבין. ואם יכין לו מים על כל ימי הפסח כמו שנוהגין קצת, גם זה לא הוטב בעיניו, כי קשה לשמר היטב המים מערב פסח על כל ימי הפסח. ולא הוטב בעיניו שום מים רק מי מעין הנובעים ויוצאים והולכים ובאים מים חדשים בכל עת. אבל במקום שהוא זכרוננו לברכה היה יושב לא היה שום מעין כזה, והיה בדעתו לנסע על פסח למקום שיש שם מי מעין כזה. כל כך נכנס בחומרות ומרה שחורות ודקדוקים יתרים. אבל עכשו הוא מתלוצץ מזה כי אין צריכין לחפש אחר חומרות יתרות, אפלו בפסח. והאריך בשיחה זו הרבה אז כי עקר העבודה באמת הוא תמימות ופשיטות להרבות בתורה ותפלה ומעשים טובים בלי לחפש לחדש דוקא חומרות יתרות. רק לילך בדרך אבותינו הקדמונים.

- A deeper advantage to limitation is the power of desire:

Rashi-

הוּו פרושים מן העריות ומן העבירה

Separate yourselves from sexual immorality and from sin

- Rashi says this is so central to the Torah that it was said at Hakel, he also thinks it is about limitation, especially sexual limitation.

Jacques Lacan (1901-1981) - The hidden power of limitation and desire

Lacan was a french philosopher and psychoanalyst who posited that as children we are our mother. We need things like food etc. and it all comes from her. Then we are separated from that very basic stage in which all we knew was merging with our mother and in the process we acquire language. We must so that we can use language to be part of the world and pursue our desires in other ways. All because we have been symbolically stopped by the presence of our father from merging with mother. This is not about gender but about symbols.

"Through law, structure, and language....comes desire."

There are at least three interrelated concerns that inform the construction of what one might call Lacan's "philosophy of language." The first is the central argument that the child's castration is the decisive point in its becoming a speaking subject. The castration is the realization that one will not have the mother in the imaginary world (the middle stage when one realizes they are not their mother but as yet has not acquired language) but that in the symbolic world, represented by language, one will seek the mother. In this sense desire is what fuels our humanness. The desire to relink back

with the mother, with wholeness. It is **law and structure and limits** that fling us out into the world of the symbolic, there to live meaningful lives of desire, of searching, or creating. So law must forbid, - **this transforms demand of the other into desire for something deeper, a journey embarked upon.**

Law and limitation thwarts but also cultivates. Lacan believes that this emerges from limits placed on arayot, on uniting with the mother that one came from. The father as the representative of law out there stops the child. This produces new relationships and new language. **This is only possible when desire is not fully fulfilled (which for Lacan it never really is).**

- Interesting that this is followed by the following pasuk:

(ג) אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיכֶם:

3. You shall each revere his mother and his father, and keep My sabbaths: I the LORD am your God.

Is there perhaps a parallel between the mother and God? In the sense that God is the grand unity, in which there is no lack. God creates us and is unified with us and then is separate and fleeting. Could this desire be productive with God as it is with humans?

- The Sefrno, another take on holiness as more direct connection to God

ספורנו:

אשר יתן מזרעו למולך. אחר שבאר הכונה האלהית לקדש את ישראל למען ידמו אליו כפי האפשר והורה אותם את הדרך אשר בה תושג התכלית המכוונת מאת האל יתעלה והזהיר בהפכה דבר בעונש המתטמאים בא' מג' מיני טומאות המנגדות לקדושה הנזכרת. האחת היא הטומאה בדעות כענין המולך שאמר בו למען טמא את מקדשי וכענין האובות והידעונים שאמר עליהם למעלה אל תבקשו לטמאה בהם. והשנית היא הטומאה בזרע וזה בעריות שאמר עליהם למעלה אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים ותטמא הארץ. והשלישית הטומאה במאכלות האסורות שאמר עליהם בסוף זאת הפרשה אשר הבדלתי לכם לטמא. אמנם בפרשת אמור דיבר על הטומאה במת וחלול הזרע והמומין והמעילה אשר אין להם ענין זולתי בקדשים בלבד והתחיל לדבר במולך ואמר עם הארץ ירגמוהו באבן. וזה יעשה ההמון בקנאם לכבוד קונם וזה כשיש עדים והתראה:

Rambam Laws of mizuzah 5:4

אלו שכותבין מבפנים שמות המלאכים או שמות קדושים או פסוק או חותמות הרי הן בכלל מי שאין להם חלק לעולם הבא שאלו הטפשים לא די להם שבטלו המצוה אלא שעשו מצוה גדולה שהיא יחוד השם של הקדוש ברוך הוא ואהבתו ועבודתו כאילו הוא קמיע של הניית עצמן כמו שעלה על לבם הסכל שזהו דבר המהנה בהבלי העולם:

Netivot Shalom:

Holiness as a gift which requires Jewish unity:

למולך וכו', והנפש אשר תפנה אל הארבות ואל הידעונים, מסיים הפסוק והתקדשתם הייתם קדושים כי אני ה' אלקיכם. ופירש"י, זו פרישת ע"ז. היינו שכעניני ע"ז הסה עניני אמונה ישנם ג"כ מדרגות, וכעין בחי' קדש עצמך במותר של ערוה, שיש באמונה מדרגות זו למעלה מזו בטהרת המחשבות ההשקפות והרעיות. וע"ז צותה התורה והתקדשתם והייתם קדושים, שיתקדש בקדושה יתירה בעניני אמונה. ובסוף הפרישה כתיב עוד, והבדלתם בין הבהמה הטהורה לסמאה וגו' והייתם לי קדושים כי קדש אני ה', והכוונה על קדושת האכילה להתקדש גם בהיתר, שמלבד ההבדלה בין הבהמה הטהורה לסמאה האסורה באכילה, ררי גם את הבהמה הטהורה תאכלו בקדושה. וכמו שמצינו כי בפרשת שמני, שאחר כל פרשת המאכלות האסורות כתיב והתקדשתם הייתם קדושים, שהיא מצות קדש עצמך באותר בקדושת האכילה, שאפי' מאכלית של היתר יאכלם בקדושה, והרי שפרשה זו היא תורה שלמה בתקדושתו של יהודי בכל חלקי החיים שניים ושלישיים, שנכלל בה הקדושה בענינים שלבו של אדם מחטוב, והקדושה במה, במחשבות וברעיות, וקדושת האכילה בתודי בטן, וענינה שיקדש יהודי את כל קומתי מכף רגלו ועד ראשו ויהיה כולי קדוש.

ועל זה המכוון שפרשה זו רוב נופי תורה תלויים בה, דאיתא בספ"ק שכל התורה והמצוות הם עצות ליהודי לקיים ובו תדבק, להגיע על ידם להיות רבוק בה, וזה גופה של תורה. והרביקות תלויה בעיקר בענין הקדושה, שא"א להגיע לרביקות בה רק ע"י הקדושה, כאומרו קדושים תהיו כי קדש אני ה' אלקיכם, ולולא זאת לא תיתכן הרביקות, שאין הטמא נתרבק בקדוש ואין אורח מתדבק בבורך. ועל כן רוב נופי תורה תלויים בפרשה זו, שמצות ימי תרבו תלויה בקדושים תהיו, שלפי מדת התקדושתו של יהודי כן הוא רבוק בה. וכס"ש הרמב"ן כאן, ושעם הכתוב שאמר כי קדוש אני ה' אלקיכם לומו שאנחנו נוכה לרביקה זו בהיותנו קדושים.

והנה כתב המסלת ישרים (פכ"ו), שענין הקדושה אין האדם יכול להגיע אליו בכחות עצמו,

לפי שקדושה היא מדרגה עילאית כ"כ שאין נכח האדם להשיגה, ורק שתהלתו השתדלות וסופי מתנה. היינו שאם משתדל ומתייגע בכוחותיו שלו, סופו שהקב"ה נותן לו במתנה את מדרגת הקדושה, וכמאמר חז"ל (יומא לט.) והתקדשתם והייתם קדושים, אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה, היינו שאם יהודי עושה עד מקום שידו מגעת, ככל שכיסולתו, אז נותן לו הקב"ה את שלמות מדרגת הקדושה בדרגת מתנה עילאית.

ולכן נאמרה פרשה זו בהקהל, שאין החיד מסוגל להגיע לקדושה, כי קדושה היא ענין של מתנה והחיד אינו ראוי למתנה. ורק ע"כ כח הרבים המאוחדים יחד ראויים הם לקבל מתנה. וע"כ כתיב דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו, כי להשיג מדרגת קדושים תהיו שסופו מתנה, צריך לזה את כל הרבים. ע"כ דבר אל כל עדת בני ישראל, שרק ע"י שיתאחדו יחד ימשיכו הקדושה. וכס"כ ענין השבת כתיב בי ויקהל משה את כל עדת בני ישראל החיד מסוגל להגיע לזה כי אם בכח הרבים של יהודים המאוחדים יחד, שהשבת הרי היא כסאחז"ל (שבת י"ג) מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ולכך אין החיד יכול לזכות למתנה ולהגיע לאור ש"ק, אלא בכח הרבים מסוגלים לקבל את המתנה טובה של ש"ק. וכמרגלא בפומיה דגורן אדמו"ר בב"א ז"ע בטם "בוה"ק, בפ"י מאחז"ל כנסת ישראל יהיה כן ויגן, דכיניסם של ישראל גם יחד זה בן וזוג של ש"ק. ועד"ז בארני מד"א בתורת אבות (פ"ר פנחס) עה"פ למה יגרע שם אבינו ממשפחתו, שהקב"ה אינו מתייחס בתואר אב על ישראל אלא כאשר הם מאוחדים יחד, וכן בניס אתם לה' אלקיכם נאמר כלשון יבום, שזה דוקא במת הרבים בהיותם מאוחדים כולם כאחד, משום שמדרגת בניס אתם לה' אלקיכם היא ג"כ בבחי' מתנה, והחיד אינו ראוי לקבל מתנות ומדרגות כי אם בכח הרבים.

תשרש השבת נעוץ בקדושה, כמאה"כ ויברך א' את יום השביעי ויקדש אותו, ואיתא בראשית חכמה בפ"י ויקדש אותו, ישבת הוא המעיין לכל עניני קדושה, וכל הרוצה להמשיך קדושה על עצמו ולהתקדש יכול להשיג זאת רק ע"י קדושת השבת.